ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 15ης Δεκεμβρίου 2000 *

Στην υπόθεση T-113/99,

The Galileo Company, με έδρα το Swindon του Wiltshire (Ηνωμένο Βασίλειο),

Galileo International LLC, με έδρα το Rosemont του Illinois (Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής),

εκπροσωπούμενες από τον R. Plender, QC, και την S. Masters, barrister, ενεργούντες κατ' εντολήν της K. Holmes και του D. Austin, solicitors, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Elvinger, Hoss και Prussen, 2, place Winston Churchill,

προσφεύγουσες,

υποστηριζόμενες από την

Amadeus Global Travel Distribution, SA, με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τον Caballero Clavijo, δικηγόρο Μαδρίτης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Elvinger, Hoss και Prussen, 2, place Winston Churchill,

παρεμβαίνουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τους A. Lopes Sabino και M. Bishop, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον E. Uhlmann, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

υποστηριζομένου από την

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον F. Benyon, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο τη μερική ακύρωση του άρθρου 1, παράγραφος 7, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 323/1999 του Συμβουλίου, της 8ης Φεβρουαρίου 1999, περί τροποποιήσεως του κανονισμού (ΕΟΚ) 2299/89, για τη θέσπιση κώδικα συμπεριφοράς προς χρήση των ηλεκτρονικών συστημάτων κρατήσεως θέσεων (ΗΣΚ) (ΕΕ L 40, σ. 1),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. W. H. Meij, Πρόεδρο, A. Potocki και J. Pirrung, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

1 Πριν από την εμφάνιση των ηλεκτρονικών συστημάτων κρατήσεως θέσεων (στο εξής: ΗΣΚ), η πώληση εισιτηρίων στις αερομεταφορές πραγματοποιούνταν απευθείας από τις αεροπορικές εταιρίες. Με την ανάπτυξη των ηλεκτρονικών υπολογιστών, οι ταξιδιωτικοί πράκτορες απέκτησαν τη δυνατότητα απευθείας προσβάσεως στα ηλεκτρονικά συστήματα των ως άνω εταιριών προς άντληση πληροφοριών και διενέργεια των κρατήσεων. Πάντως, η πρόσβαση περιοριζόταν αποκλειστικά στο σύστημα που διέθετε η παρέχουσα την ηλεκτρονική πρόσβαση εταιρία, υπηρεσία την οποία πρόσφεραν μόνον οι μεγάλες αεροπορικές εταιρίες. Ακολούθως, αναπτύχθηκαν τα ΗΣΚ «πολλαπλών προσβάσεων», τα οποία επέτρεπαν τη σύνδεση από ένα και μόνο τερματικό σε συστήματα ανήκοντα σε διάφορες εταιρίες. Τα συστήματα αυτά δεν περιελάμβαναν τη δημιουργία χωριστής βάσεως δεδομένων και αφορούσαν συχνά μόνον τις κύριες εθνικές αεροπορικές εταιρίες, σε συνδυασμό με τη δυνατότητα περιορισμένης προσβάσεως των εγκατεστημένων στην αλλοδαπή πωλητών ταξιδιωτικών υπηρεσιών.

2 Κατόπιν αυτού, οι αεροπορικές εταιρίες συνέστησαν ομάδα προκειμένου να ιδρύσουν ουδέτερα ΗΣΚ σε παγκόσμια κλίμακα, ήτοι ανεξάρτητα συστήματα περι-

λαμβάνοντα βάση δεδομένων που αντλούν πληροφορίες από αριθμό πωλητών ταξιδιωτικών υπηρεσιών.

3 Η Galileo International LLC (στο εξής: GILLC) κατέχει και έχει θέσει σε λειτουργία ένα ΗΣΚ παγκόσμιας εμβέλειας που παρέχει σε συνδρομητές, ιδίως σε ταξιδιωτικούς πράκτορες, τη δυνατότητα να προβαίνουν αυτομάτως σε κρατήσεις μεταξύ ενός μεγάλου αριθμού παρεχόντων υπηρεσίες στον τομέα των ταξιδίων, όπως είναι οι αεροπορικές εταιρίες, οι εταιρίες ενοικιάσεως αυτοκινήτων ή τα ξενοδοχεία. Η Galileo Company, θυγατρική κατά 99 % της GILLC, παρέχει στην τελευταία υπηρεσίες συνδρομής, όσον αφορά το παγκόσμιο ΗΣΚ, εντός της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, στη Μέση Ανατολή, στην Αφρική, στην Ασία, στον Ειρηνικό και στη Λατινική Αμερική.

4 Κατά τις προσφεύγουσες, υφίστανται τέσσερα ΗΣΚ της μορφής αυτής: το GILLC, κάτοχος του οποίου είναι μεταξύ άλλων οι αεροπορικές εταιρίες United Airlines, British Airways, SAirGroup, KLM Royal Dutch Airlines, US Airways και Alitalia, το Amadeus, που κατέχουν οι Lufthansa, Iberia και Air France, το Sabre, που κατέχει, μεταξύ άλλων, η American Airlines, και το Worldspan, που κατέχουν οι Delta Airways, TWA και Northwest. Για τα επίδικα στα πλαίσια της παρούσας υποθέσεως χρονικά διαστήματα, τα ανωτέρω ΗΣΚ ήσαν τα μόνα που πρόσφεραν προτεινόμενα ή χρησιμοποιούμενα προϊόντα αεροπορικής μεταφοράς στο έδαφος της Κοινότητας. Επιπλέον, τα ως άνω τέσσερα ΗΣΚ ήσαν τα μόνα που είχαν παγκόσμια εμβέλεια.

5 Δύο είδη πληροφοριών εντάχθηκαν στη βάση δεδομένων των ΗΣΚ: οι πληροφορίες που περιλαμβάνονται στις αιτήσεις κρατήσεως εκ μέρους των πρακτορείων ταξιδίων και εκείνες που παρέχουν οι αεροπορικές εταιρίες. Οι ως άνω πληροφορίες, περιγραφόμενες κατά κανόνα με την έκφραση «μεταβίβαση δεδομένων επί της εμπορικής πληροφορίας» («Marketing Information Data Transfer», στο εξής: MIDT), μπορούν να πωλούνται ως χωριστό προϊόν. Οι προσφεύγουσες προσφέρουν τέσσερα προϊόντα MIDT: ένα προϊόν με προορισμό την αμερικανική αγορά, ένα διεθνές προϊόν (παγκόσμιο με εξαίρεση τις ΗΠΑ), ένα παγκόσμιο προϊόν και ένα περιφερειακό προϊόν.

6 Το Συμβούλιο εξέδωσε στις 24 Ιουλίου 1989 τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2299/89, για τη θέσπιση κώδικα συμπεριφοράς προς χρήση των ΗΣΚ (ΕΕ L 220, σ. 1). Ο ως άνω κανονισμός τροποποιήθηκε, ιδίως δε το άρθρο 6 αυτού, με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3089/93 του Συμβουλίου, της 29ης Οκτωβρίου 1993 (ΕΕ L 278, σ. 1).

7 Η Επιτροπή υπέβαλε στις 9 Ιουλίου 1997 πρόταση κανονισμού περί τροποποιήσεως του κανονισμού 2299/89. Δεν προβλέφθηκε καμία τροποποίηση του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού αυτού.

8 Το Κοινοβούλιο ενέκρινε στις 15 Μαΐου 1998 την πρόταση της Επιτροπής, υπό την επιφύλαξη τροπολογιών (ΕΕ C 167, σ. 288 και 293). Μεταξύ αυτών περιλαμβανόταν η προσθήκη ενός σημείου ν στο άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2299/89.

9 Στις 15 Ιουνίου 1998 η Επιτροπή υπέβαλε νέα πρόταση κανονισμού η οποία ενσωμάτωνε ιδίως την προαναφερθείσα τροπολογία του Κοινοβουλίου.

10 Στις 24 Σεπτεμβρίου 1998, το Συμβούλιο έλαβε κοινή θέση (ΕΕ C 360, σ. 69) η οποία περιελάμβανε, μεταξύ άλλων, την προσθήκη του σημείου ν στο άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2299/89.

11 Μετά από δεύτερη ανάγνωση στο Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο εξέδωσε στις 8 Φεβρουαρίου 1999 τον κανονισμό (ΕΚ) 323/1999 περί τροποποιήσεως του κανονισμού 2299/89 (ΕΕ L 40, σ. 1). Το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2299/89 έχει εφεξής ως ακολούθως:

«1. Οι κατωτέρω διατάξεις εφαρμόζονται στη περίπτωση που ο πωλητής συστήματος παρέχει στατιστικές ή άλλες πληροφορίες από το ΗΣΚ του.

[...]

β) Οποιαδήποτε πληροφορία σχετικά με την εμπορία, κράτηση και πώληση παρέχεται υπό την επιφύλαξη ότι:

[...]

ν) οι ομάδες αερομεταφορέων ή/και συνδρομητών, δικαιούνται να αγοράζουν δεδομένα για να τα επεξεργάζονται από κοινού.»

12 Κατά τις προσφεύγουσες, το αντικείμενο της διατάξεως αυτής συνίσταται στη διασφάλιση ότι οι ταξιδιωτικοί πράκτορες, κυρίως μικρομεσαίες επιχειρήσεις, μπορούν να έχουν τη δυνατότητα προσβάσεως στις περιλαμβανόμενες στις βάσεις δεδομένων πληροφορίες, μέσω της συστάσεως ομάδος.

Διαδικασία

13 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 7 Μαΐου 1999, οι προσφεύγουσες άσκησαν την παρούσα προσφυγή. Ισχυρίζονται κατ' ουσίαν ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', σημείο ν, του κανονισμού 2299/89, όπως τροποποιήθηκε, είναι παράνομο για δύο λόγους. Πρώτον, παραβιάζεται η αρχή της αναλογικότητας. Συγκεκριμένα, αφενός, αν έπρεπε να νοηθεί ως παρέχον στις αεροπορικές εταιρίες τη δυνατότητα να συστήνουν ομάδες με σκοπό την αγορά των MIDT, ανεξάρτητα από το μέγεθος των ενδιαφερομένων εταιριών ή τον αριθμό των συμμετεχόντων στην ομάδα, το άρθρο αυτό προστέθηκε εκ περισσού και δεν είναι αναγκαίο για την επίτευξη του στόχου του· αφετέρου, είναι δυσανάλογο ενόψει των πολύ σοβαρών οικονομικών επιπτώσεων για τους επιχειρηματίες των ΗΣΚ που

παρείχαν MIDT κατά την ημερομηνία εκδόσεως του κανονισμού 323/1999. Δεύτερον, αθετήθηκε η υποχρέωση αιτιολογήσεως, εφόσον ο κανονισμός 323/1999 δεν αναφέρεται στη συλλογιστική που αποτέλεσε το θεμέλιο της αποφάσεως να εκδοθεί η επίδικη διάταξη η οποία επιτρέπει την εκ μέρους ομάδας αγορά.

14 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 26 Ιουλίου 1999, το Συμβούλιο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου επί της οποίας οι προσφεύγουσες υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους στις 2 Οκτωβρίου 1999.

15 Με την από 10 Φεβρουαρίου 2000 διάταξη του Προέδρου του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου, έγινε δεκτή η παρέμβαση της Amadeus Global Travel Distribution, SA (στο εξής: Amadeus), και της Επιτροπής προς στήριξη αντίστοιχα των προσφευγουσών και του Συμβουλίου. Τους τάχθηκε προθεσμία προκειμένου να εκθέσουν τις περιορισμένες παρατηρήσεις τους, πρωταρχικώς, όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής. Με την ίδια διάταξη έγινε δεκτό, στη φάση αυτή της διαδικασίας, το αίτημα περί εμπιστευτικής μεταχειρίσεως που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες έναντι των παρεμβαινόντων διαδίκων.

16 Η γραπτή διαδικασία επί του παραδεκτού περατώθηκε στις 21 Ιουνίου 2000.

Αιτήματα των διαδίκων

17 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το Συμβούλιο,

— να ακυρώσει το άρθρο 1, παράγραφος 7, στοιχείο β', του κανονισμού 323/1999, στον βαθμό που εισάγει το σημείο ν στο άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2299/89, καθόσον η ως άνω διάταξη τυγχάνει εφαρμογής επί των επιχειρηματιών ΗΣΚ που υφίσταντο κατά τον χρόνο εκδόσεως του κανονισμού 323/1999,

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

18 Η Amadeus ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προβληθείσα από το Συμβούλιο ένσταση απαραδέκτου,

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

19 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

20 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

21 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, η συνέχεια της διαδικασίας επί της ενστάσεως απαραδέκτου είναι προφορική, πλην περί του αντιθέτου αποφάσεως του Πρωτοδικείου. Στην προκειμένη περίπτωση, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι διαφωτίστηκε αρκούντως από τα έγγραφα της δικογραφίας ώστε να μπορεί να αποφανθεί επί της παρούσας προσφυγής χωρίς να κινήσει την προφορική διαδικασία.

Επιχειρήματα των διαδίκων

22 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται κατ' αρχάς ότι η προσβαλλόμενη απόφαση τις αφορά άμεσα λαμβάνοντας υπόψη την επιτακτικού χαρακτήρα διατύπωσή της (απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Νοεμβρίου 1998 στην υπόθεση Τ-147/97, Champion Stationery κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. II-4137, σκέψη 31).

23 Ακολούθως υποστηρίζουν ότι η επίδικη πράξη τις αφορά ατομικώς.

24 Έτσι, ένας κανονισμός μπορεί να περιλαμβάνει ειδική διάταξη, η οποία, εκτιμώμενη χωριστά από τις λοιπές, αφορά ατομικώς έναν προσφεύγοντα (βλ., ιδίως, απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 1979 στην υπόθεση 113/77, NTN Toyo Bearing Company κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 669, σκέψη 12).

25 Επιπλέον, υπό ορισμένες περιστάσεις, ακόμη και κανονιστική πράξη μπορεί να αφορά ατομικώς ορισμένους επιχειρηματίες (απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1995 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-481/93 και T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 50). Αυτό συμβαίνει, ειδικότερα, σε δύο περιπτώσεις που έχουν σχέση με την παρούσα.

26 Η πρώτη συνίσταται στο ότι ο αριθμός και η ταυτότητα των ενδεχομένως θιγομένων από την προσβαλλόμενη πράξη επιχειρηματιών είχαν προσδιοριστεί και μπορούσαν να επαληθευτούν κατά τον χρόνο εκδόσεώς της. Αυτό συμβαίνει οσάκις η πράξη εφαρμόζεται επί επιχειρήσεων που δρουν στον οικείο τομέα κατά τον χρόνο εκδόσεώς της και δεν περιλαμβάνει μεταβατικά μέτρα με προορισμό την προστασία των ως άνω επιχειρήσεων από ουσιαστική και απρόβλεπτη ζημία (βλ., ιδίως, απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 1965 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 106/63 και 107/63, Toepfer και Getreide-Import Gesellchaft κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 101, συγκεκριμένα σ. 105, καθώς και απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Ιουνίου 1990 στην υπόθεση C-152/88, Sofrimport κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-2477, σκέψη 11).

27 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι στην προκειμένη περίπτωση το Συμβούλιο δεν μπορούσε, κατά την έκδοση του κανονισμού 323/1999, να αγνοεί ποιες εταιρίες αφορούσε ατομικώς η εκδοθείσα πράξη, δεδομένου ότι μόνον τέσσερις επιχειρηματίες ασκούσαν δραστηριότητα. Οι επιχειρηματίες αυτοί σχηματίζουν κλειστή κατηγορία, διακριτή από οποιαδήποτε άλλη εταιρία που θα μπορούσε ενδεχομένως να εκμεταλλευθεί στο μέλλον παγκόσμιο ΗΣΚ εντός της Κοινότητας.

28 Επιπλέον, πριν από την έκδοση της επίδικης διατάξεως, οι προσφεύγουσες είχαν συνάψει 36 συμβάσεις για την αγορά MIDT με διάφορες αεροπορικές εταιρίες. Το

άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', σημείο v, του κανονισμού 2299/89, όπως προστέθηκε με τον κανονισμό 323/1999, θίγει αισθητά την αξία των ως άνω συμβάσεων.

29 Τέλος, δεν προβλέφθηκε καμία μεταβατική περίοδος, εφόσον το Συμβούλιο επέβαλε άμεση υποχρέωση με σημαντικές συνέπειες για τις παρελθούσες επενδύσεις, τις αφορώσες τον προϋπολογισμό προβλέψεις και τα προερχόμενα από τις υφιστάμενες συμβάσεις εισοδήματα.

30 Επομένως, η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να θεωρηθεί ως σκοπούσα στην παραγωγή ή ως όντως παράγουσα για τις προσφεύγουσες διακριτά έννομα αποτελέσματα (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Φεβρουαρίου 1987 στην υπόθεση 26/86, Deutz und Geldermann κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 941, σκέψη 7).

31 Η δεύτερη κατάσταση είναι εκείνη όπου ο προσφεύγων, είτε ατομικώς, είτε εντός ομάδας επιχειρηματιών δυναμένων να εξατομικευθούν και τελούντων στην ίδια κατάσταση, χαρακτηρίζεται από εξαιρετικές οικονομικές περιστάσεις έναντι όλων των λοιπών επιχειρηματιών (βλ., ιδίως, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Μαΐου 1991 στην υπόθεση C-358/89, Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2501, σκέψη 17, και της 18ης Μαΐου 1994 στην υπόθεση C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853).

32 Εν προκειμένω:

— οι προσφεύγουσες ευρίσκονται, από κοινού με τους λοιπούς τρεις επιχειρηματίες παγκοσμίων ΗΣΚ, σε κατάσταση που τις διακρίνει έναντι οποιουδήποτε άλλου επιχειρηματία: μόνον οι ανωτέρω τέσσερις επιχειρηματίες εκμεταλλεύονται τα οικεία συστήματα, ενώ είναι απίθανη η ίδρυση νέου συστήματος, δεδομένου ότι όλες οι μεγάλες αεροπορικές εταιρίες συμμετέχουν ήδη στα τέσσερα υφιστάμενα παγκόσμια ΗΣΚ. Επιπλέον, απαιτούνται σημαντικές επενδύσεις για την ίδρυση νέου ΗΣΚ·

— η έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως επιφέρει αλλαγή της καταστάσεως των προσφευγουσών. Για κάθε επιχειρηματία παγκοσμίων ΗΣΚ, η υποχρέωση να παρέχει τα MIDT άπαξ σε ομάδα αεροπορικών εταιριών που έχουν κοινό συμφέρον για την από κοινού επεξεργασία των πληροφοριών μειώνει την αξία των υφισταμένων συμβάσεων και οδηγεί ενδεχομένως στην απώλεια οποιασδήποτε αποδοτικότητας της δραστηριότητας που έγκειται στην παροχή των MIDT·

— κατά τον χρόνο εκδόσεως του κανονισμού 323/1999, ο οποίος θίγει την αποτελεσματικότητα των ΗΣΚ και απειλεί την ύπαρξη ενός μέρους αυτών, το Συμβούλιο όφειλε να λάβει υπόψη την ιδιαίτερη κατάσταση των προσφευγουσών και των λοιπών επιχειρηματιών των παγκοσμίων ΗΣΚ, κατ' εφαρμογή των άρθρων 71 ΕΚ και 74 ΕΚ.

33 Ακολούθως, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η ενδεχόμενη ύπαρξη εθνικών ενδίκων μέσων επιτρεπόντων την υποβολή προδικαστικού ερωτήματος επί της ερμηνείας ή του κύρους της εκδοθείσας πράξεως δεν μπορεί να ασκήσει επιρροή επί του παραδεκτού της παρούσας προσφυγής (απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998 στην υπόθεση T-95/96, Gestevisión Telecinco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3407, σκέψη 68).

34 Εν πάση περιπτώσει, δεν υφίσταται σαφής βάση ικανή να οδηγήσει στη γένεση διαφοράς σε εθνικό επίπεδο. Το ενδεχόμενο να ανακύψει διαφορά μεταξύ των προσφευγουσών και ενός συνδρομητή δεν μπορεί να στερεί τις πρώτες από το δικαίωμά τους να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως. Σε διαφορετική περίπτωση, το σύστημα των ενδίκων μέσων που καθιερώνει η Συνθήκη θα ήταν ελαττωματικό (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Νοεμβρίου 1998 στην υπόθεση C-70/97 P, Kruidvat κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-7183, σκέψη 48).

35 Η παρεμβαίνουσα Amadeus υποστηρίζει ότι η προσφυγή ακυρώσεως πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

36 Κατ' αρχάς, ισχυρίζεται ότι ένα «μέτρο» καθορισμού των τιμών, το οποίο δεσμεύει αποκλειστικά τις προσφεύγουσες, την ίδια και δύο άλλους επιχειρηματίες ΗΣΚ και τους υποχρεώνει να τροποποιήσουν ριζικά τον τρόπο με τον οποίο καθόριζαν τις τιμές και πωλούσαν, μέχρι σήμερα και δυνάμει προϋφισταμένων συμβάσεων, στην αντίστοιχη πελατεία τους τις βάσεις δεδομένων που δημιουργούν, θα έπρεπε να θεωρείται ως απόφαση, κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, και όχι ως «γενικός κανόνας δικαίου».

37 Η Amadeus παρατηρεί ακολούθως ότι, από το 1989, δεν σημειώθηκε ούτε μία νέα είσοδος στην αγορά της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και ότι ο ένας εκ των πέντε επιχειρηματιών που ήσαν παρόντες το 1989 συγχωνεύθηκε με την ίδια και δεν υφίσταται πλέον.

38 Τέλος, η Amadeus ισχυρίζεται ότι η επίδικη διάταξη παραβιάζει κατάφωρα δικαιώματα αναγνωριζόμενα στους δημιουργούς ΗΣΚ από την οδηγία 96/9/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαρτίου 1996, σχετικά με τη νομική προστασία των βάσεων δεδομένων (ΕΕ L 77, σ. 20).

39 Το καθού υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη πράξη είναι κανονιστική και έχει γενική ισχύ (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1962 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 16/62 και 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 829). Η ίδια διάταξη δεν δύναται βεβαίως να αποτελεί συγχρόνως πράξη γενικής ισχύος και ατομική πράξη (απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Μαρτίου 1982 στην υπόθεση 45/81, Moksel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 1129, σκέψη 18).

40 Επιπλέον, οι προσφεύγουσες δεν θίγονται ούτε άμεσα ούτε ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 1993 στην υπόθεση C-298/89, Gibraltar κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-3605, σκέψη 17). Επομένως, η προσφυγή είναι απαράδεκτη.

41 Τέλος, το Συμβούλιο παρατηρεί ότι τα εγειρόμενα από τις προσφεύγουσες ερωτήματα συναρτώνται με ερμηνεία της επίδικης διατάξεως. Άρα, δεν ενδείκνυνται για ευθεία προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου το οποίο δεν είναι αρμόδιο να αποφαίνεται επί της ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου, οπότε θα έπρεπε να αφεθούν στο Δικαστήριο προκειμένου αυτό να αποφανθεί προδικαστικώς.

42 Η Επιτροπή υποστηρίζει τα αιτήματα του Συμβουλίου. Διευκρινίζει ότι οι προσφεύγουσες δεν αποδεικνύουν το πώς ο κανονισμός 323/1999 θα έπρεπε να θεωρηθεί ως απόφαση ληφθείσα υπό μορφή κανονισμού. Ομοίως, δεν αποδεικνύουν πώς η προσβαλλόμενη πράξη τις αφορά ατομικώς.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

43 Πρωταρχικώς, επιβάλλεται η υπογράμμιση ότι, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει το καθού, η παρούσα διαφορά συνιστά πράγματι αίτηση ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρο 230 ΕΚ και όχι απλή αίτηση ερμηνείας διατάξεως του κανονισμού 323/1999. Το γεγονός ότι οι επικληθέντες προς στήριξη του αιτήματος της ακυρώσεως λόγοι θεμελιώνονται σε ερμηνεία της επίδικης διατάξεως εμπίπτει στην ουσία της διαφοράς και όχι στην εξέταση του παραδεκτού του ως άνω αιτήματος.

44 Δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, κάθε νομικό πρόσωπο μπορεί να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί, το αφορούν άμεσα και ατομικά.

45 Κατά πάγια νομολογία, το κριτήριο που διακρίνει έναν κανονισμό από μια απόφαση πρέπει να αναζητείται στη γενική ή μη ισχύ της επίμαχης πράξεως. Μια πράξη έχει

γενική ισχύ αν εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων αντιμετωπιζομένων γενικώς και αφηρημένως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Φεβρουαρίου 2000 στην υπόθεση T-138/98, ACAV κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-341, σκέψη 49).

46 Επιπλέον, η δυνατότητα προσδιορισμού με μεγαλύτερη ή μικρότερη ακρίβεια του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται μια πράξη δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση τον κανονιστικό χαρακτήρα της (διατάξεις του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1995 στην υπόθεση C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 30, και της 24ης Απριλίου 1996 στην υπόθεση C-87/95 P, CNPAAP κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-2003, σκέψη 34).

47 Εν προκειμένω, προφανώς το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', σημείο v, του κανονισμού 2299/89, όπως θεσπίστηκε με τον κανονισμό 323/1999, είναι διατυπωμένο με γενικούς και αφηρημένους όρους. Όπως και τα σημεία i έως iv του ιδίου άρθρου, καθορίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες ένας πωλητής συστήματος μπορεί να παρέχει στατιστικές ή άλλες πληροφορίες προερχόμενες από το δικό του ΗΣΚ. Αφορά συναφώς αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και εμπεριέχει ιδίως, προς τον σκοπό αυτό, όρους οριζόμενους στο άρθρο 2 κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο. Επομένως, μόνον υπό τις προϋποθέσεις αυτές επάγεται έννομα αποτελέσματα για κατηγορίες επιχειρήσεων. Ακόμη και αν αποδεικνυόταν ότι τα υποκείμενα δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται η επίδικη διάταξη, όπως άλλωστε οποιαδήποτε άλλη διάταξη του κανονισμού 2299/89 επάγουσα αποτελέσματα για τους πωλητές συστήματος, μπορούσαν να εξατομικευθούν κατά τον χρόνο της εκδόσεώς του, ουδόλως θα ετίθετο υπό αμφισβήτηση ο κανονιστικός χαρακτήρας του, λαμβανομένου υπόψη του ότι αφορά μόνον αντικειμενικές νομικές ή πραγματικές καταστάσεις (προαναφερθείσα διάταξη CNPAAP κατά Συμβουλίου, σκέψη 35).

48 Εντούτοις, το Δικαστήριο έκρινε ότι, υπό ορισμένες περιστάσεις, διάταξη πράξεως γενικής ισχύος μπορεί να αφορά ατομικώς ορισμένους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες (προαναφερθείσα απόφαση Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, σκέψη 13,

και προαναφερθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψη 19). Αυτό συμβαίνει όταν η επίδικη διάταξη θίγει φυσικό ή νομικό πρόσωπο λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών του ή λόγω πραγματικής καταστάσεως που το διακρίνει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και ως εκ τούτου το εξατομικεύει κατ' αναλογίαν προς τον αποδέκτη αποφάσεως (προαναφερθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψη 20).

49 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ανήκουν σε περιορισμένο κύκλο επιχειρηματιών τους οποίους αφορά η επίδικη διάταξη.

50 Πάντως, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζουν, πρέπει να επισημανθεί ότι η δυνατότητα προσδιορισμού με μεγαλύτερη ή μικρότερη ακρίβεια του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται ένα μέτρο ουδόλως σημαίνει ότι πρέπει να θεωρηθεί ότι το μέτρο αυτό αφορά ατομικώς τα ως άνω υποκείμενα δικαίου, όταν είναι δεδομένο ότι η εφαρμογή αυτή χωρεί λόγω μιας αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως προσδιοριζομένης από την οικεία πράξη (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1993 στην υπόθεση C-213/91, Abertal κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3177, σκέψη 17, και της 15ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-209/94 P, Buralux κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-615, σκέψη 24). Εν προκειμένω, η επίδικη διάταξη τυγχάνει να αφορά τις προσφεύγουσες υπό την αντικειμενική ιδιότητά τους ως «πωλητή συστήματος», όπως ακριβώς και οποιονδήποτε άλλο πωλητή συστήματος κατά την έννοια του άρθρου 2 του κανονισμού 2299/89, όπως αυτό τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 3089/93. Στην πραγματικότητα, η ως άνω διάταξη αφορά το σύνολο των κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', σημείο v, του κανονισμού 2299/89, όπως αυτό τροποποιήθηκε, υπό την αντικειμενική ιδιότητά τους ως παρόντων στην επίδικη αγορά παραγόντων, ανεξάρτητα από το αν πρόκειται για πωλητές συστήματος, αεροπορικές εταιρίες ή συνδρομητές.

51 Εξάλλου, οι προσφεύγουσες επικαλούνται τη συνδρομή εξαιρετικών οικονομικών περιστάσεων. Πάντως, οι δύο αποφάσεις του Δικαστηρίου στις οποίες παραπέμπουν και με τις οποίες κρίθηκε ότι η κανονιστική διάταξη κατά της οποίας είχε προσφύγει

νομικό πρόσωπο το αφορούσε ατομικά, ανάγονταν σε περιστάσεις που δεν απαντούν εν προκειμένω.

52 Έτσι, με την προαναφερθείσα απόφαση Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, η οποία αφορούσε την κανονιστική ρύθμιση αντιντάμπινγκ, το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι η προσφεύγουσα ήταν ταυτόχρονα ο σημαντικότερος εισαγωγέας του προϊόντος που είχε αποτελέσει αντικείμενο του μέτρου αντιντάμπινγ και ο τελικός χρήστης του και ότι αντιμετώπιζε δυσχέρειες για τον εφοδιασμό της από τον μόνο παραγωγό της Κοινότητας, ο οποίος ήταν και ο κύριος ανταγωνιστής της ως προς το μεταποιημένο προϊόν.

53 Στην προαναφερθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο προσφεύγων ο οποίος διαθέτει από το 1924 αποκλειστικό δικαίωμα επί σήματος του οποίου κάνει χρήση κατά παράδοση και ο οποίος παρεμποδίζεται από το να κάνει χρήση του λόγω της θεσπίσεως κανονιστικής διατάξεως επηρεάζεται ατομικώς από αυτή.

54 Όπως προκύπτει από τις ανωτέρω αποφάσεις, δεδομένη κανονιστική διάταξη δεν αφορά ατομικώς επιχείρηση λόγω του γεγονότος απλώς και μόνον ότι επηρεάζει την οικονομική δραστηριότητά της. Οι εξεταζόμενες με τις ανωτέρω αποφάσεις καταστάσεις αντιστοιχούσαν σε σώρευση ειδικών περιστάσεων που δεν απαντούν εν προκειμένω. Έτσι, οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι επρόκειτο να προσκρούσουν σε εμπόδια σχετικά με τη χρήση αποκλειστικού δικαιώματος παρεμφερούς προς εκείνο της υποθέσεως που έδωσε λαβή για την προαναφερθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου. Ομοίως, αν η αφορώσα το MIDT δραστηριότητα, η οποία είναι απλώς απορρέουσα από την αρχική λειτουργία των ΗΣΚ δραστηριότητα, ήτοι έγκειται στην ηλεκτρονική κράτηση υπηρεσιών, επηρεάζεται από την προσβαλλόμενη διάταξη, οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι ευρίσκοντο σε κατάσταση συγκρίσιμη προς εκείνη της εταιρίας Extramet Industrie SA στην αγορά του μεταλλικού ασβεστίου. Στην πραγματικότητα, ο επίδικος κανονισμός επηρεάζει τις προσφεύγουσες μόνο λόγω της αντικειμενικής ιδιότητάς τους ως πωλητή συστήματος, όπως ακριβώς και τους λοιπούς επιχειρηματίες. Επομένως, τα συγκεκριμένα στοιχεία, βάσει των οποίων θεωρήθηκε ότι οι εταιρίες Extramet Industrie SA και Codorniu SA επηρεάζονταν ατομικώς από τις πράξεις που προσέβαλαν, δεν έχουν ισοδύναμό τους εν προκειμένω.

55 Επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι η κανονιστική ρύθμιση της οποίας ζητούν την ακύρωση τις αφορά ατομικώς.

56 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

57 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Επειδή οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδά τους καθώς και στα έξοδα του καθού, σύμφωνα με τα αιτήματά του.

58 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα παρεμβαίνοντα στη δίκη όργανα φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους. Παρά τα επί του σημείου αυτού αιτήματα της Επιτροπής, πρέπει, επομένως, η τελευταία να φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

59 Κατ' εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Amadeus πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Οι προσφεύγουσες φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους καθώς και τα δικαστικά έξοδα του καθού.

3) Οι παρεμβαίνοντες διάδικοι φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Λουξεμβούργο, 15 Δεκεμβρίου 2000.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. W. H. Meij